

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. S.**
zastoupená advokátkou JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D.
sídlem Husova 25, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. 16776/17/5200-10423-806032,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 31. 8. 2016, č. j. 1474427/16/2910-50521-711265, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2014 ve výši 97 260 Kč, doměřena daňová ztráta ve výši - 290 163 Kč a současně byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 19 452 Kč a penále z doměřené daňové ztráty ve výši 2 901 Kč.
2. Správní orgán prvního stupně tak rozhodl poté, co bylo na základě daňové kontroly provedené u žalobkyně zjištěno, že žalobkyně v roce 2014 obdržela v rámci své podnikatelské činnosti úhrady za prodej dřeva společnosti BaP Baptista s. r. o., DIČ CZ 26021951, v hodnotě 1 271 336 Kč (vč. DPH 220 703,93 Kč), a Dřevozpracujícímu družstvu Lukavec v hodnotě 64 782 Kč (vč. DPH 11 246,16 Kč), které ovšem nevykázala v daňové evidenci a po odpočtu DPH nezahrnula do zdanitelných příjmů v přiznání k dani z příjmu fyzických osob. Z uvedeného důvodu správní orgán prvního stupně zvýšil příjmy žalobkyně dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a tím i základ daně za rok 2014 o celkovou částku 1 104 168 Kč (bez DPH).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a po doplnění na základě výzvy krajského soudu (neboť z původního podání žalobkyně ze dne 18. 4. 2017 nebylo zjevné čeho se žalobkyně dožaduje, ani zda se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. či žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobkyně předně namítá, že správní orgán prvního stupně nesprávně postupoval při daňové kontrole žalobkyně, když ji omezil na jejích právech dokládat důkazní prostředky v rámci dokazování a právu na vyjádření se ke zjištěním správce daně. Podle § 93 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), lze dle žalobkyně jako důkazní prostředek použít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutkový stav věci. Jediným omezením je legálnost získání potřebných důkazů. Správní orgán prvního stupně však nepřipustil tvrzení a důkazy žalobkyně, ani její důkazní návrhy nezohlednil, a to z důvodu formalistického a nesprávného výkladu a aplikace § 70 a násl. daňového řádu, neboť správní orgán prvního stupně považoval většinu podání žalobkyně, učiněných v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem, za neúčinná, neboť nebyla podána skrze technické zařízení správce daně či datovou schránkou. Takový postup je dle žalobkyně nezákonný, neboť žalobkyně zaslala předmětná podání na e-mailovou adresu elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně a dostatečně se identifikovala zaručeným elektronickým podpisem, což je postup v souladu s § 70 a násl. daňového řádu.
5. Žalobkyně dále rozporuje procesní postup správního orgánu prvního stupně, který měl postupovat v rozporu se zásadami daňového řízení a fungování státní správy, zejména s § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 7 a násl. daňového řádu. Z důvodu nesprávného úředního postupu

došlo k porušení práv žalobkyně, k nesprávnému kontrolnímu zjištění a zjištění skutkového stavu věci.

6. V neposlední řadě žalobkyně uvádí, že správce daně nezohlednil závažnou skutečnost, že uvedený nemovitý majetek – lesní pozemky, byly vloženy do podnikání žalobkyně až v roce 2015. Za zdaňovací období 2014 se tak měl na příjmy žalobkyně vztahovat jiný daňový režim, než dle § 7 zákona o daních z příjmů, současně tak nemohl podléhat zatížení daní z přidané hodnoty, neboť se jednalo o prodej majetku, nezahrnutého do podnikání. Zjištěný stav správcem daně je tak dle žalobkyně zcela nesprávný a doměření uvedených daní je nezákonné.
7. Žalobkyně rovněž v žalobě uvádí celou řadu námitek, které se však věcně vztahují k žalobkyni dodatečně doměřené dani z přidané hodnoty dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a proto se nemohou vztahovat k žalobou vymezené věci, neboť odvolání žalobkyně proti doměření daně z přidané hodnoty nesměřovalo a žalobou napadené rozhodnutí se této doměřené daně z přidané hodnoty věcně nijak netýká. Stejně tak musí být hodnocena argumentace žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 14. 12. 2017, že žalovaným nebylo rozhodnuto o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům, vztahujícím se k doměřené dani z přidané hodnoty, nebo že systém podávaných informací k uplatňování institutu přenesené daňové povinnosti u daně z přidané hodnoty je zmatečný, přičemž žalobkyně vycházela při jeho aplikaci z § 92f zákona o DPH. Krajský soud se proto v nyní projednávané věci těmito námitkami žalobkyně, vztahujícími se k doměřené dani z přidané hodnoty, nebude zabývat, neboť přesahují rámec vymezený žalobními body a zejména meritem žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících řízení, kdy se týká dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob žalobkyni, nikoliv daně z přidané hodnoty.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na shodu žalobních námitek s námitkami, uplatněnými žalobkyní již v průběhu odvolacího řízení, přičemž odkazuje na argumentaci, obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k námitce žalobkyně, že jí bylo nesprávným úředním postupem znemožněno předkládat důkazní prostředky a vyjadřovat se ke zjištěním správce daně žalovaný uvádí, že podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu musí být učiněno dle § 71 odst. 1 daňového řádu písemně, ústně do protokolu, nebo elektronicky, a sice datovou zprávou, podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, prostřednictvím datové schránky nebo s ověřenou identitou podatele způsobem, kterým se lze přihlásit do jeho datové schránky (kvalifikované daňové podání). Dle § 71 odst. 3 daňového řádu pak existuje ještě možno učinit tzv. nekvalifikované daňové podání, učiněné vůči správci daně bez uznávaného elektronického podpisu či za použití jiných přenosových technik, které je správce daně způsobilý přijmout, pokud je toto podání do 5 dnů ode dne, kdy došlo správci daně, potvrzeno nebo opakováno kvalifikovaným způsobem. Dle § 73 odst. 2 daňového řádu platí, že podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně. Technickým zařízením správce daně je přitom aplikace Elektronické podání pro Finanční správu (EPO), dostupná na adrese www.daneelektronicky.cz, odkaz na niž je dostupný i prostřednictvím webových stránek Finanční správy České republiky. Dále je na webových stránkách jednotlivých

orgánů Finanční správy uvedena ještě e-mailová adresa ve tvaru podatelnaXXYY@fs.mfcr.cz, která však neslouží k zasílání daňových podání, a tato skutečnost je u e-mailové adresy také uvedena. Jestliže proto žalobkyně činila daňová podání prostřednictvím e-mailové adresy podatelna2910@fs.mfcr.cz, jednalo se o nekvalifikovaná podání, která měla žalobkyně povinnost potvrdit nebo zopakovat kvalifikovanou formou v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu do 5 dnů ode dne, kdy tato podání došla správci daně, což žalobkyně neučinila, ačkoliv na to byla po učinění každého nekvalifikovaného podání výslovně upozorněna správním orgánem prvního stupně. Vzhledem k těmto skutečnostem musel správní orgán prvního stupně považovat nekvalifikovaná, nezopakovaná či nepotvrzená podání žalobkyně považovat po uplynutí prekluzivní pětidenní lhůty za neúčinná v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu.

9. Žalovaný má rovněž za to, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zásadou zdrženlivosti a přiměřenosti ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu, když učinil v rámci daňové kontroly maximum pro to, aby si relevantní informace zajistil, aniž by musel obtěžovat žalobkyni. Zároveň žalovaný odmítá, že by správní orgán prvního stupně omezil možnost žalobkyně navrhopvat či předkládat důkazní materiály, neboť taková skutečnost ze správního spisu vůbec nevyplývá. Námitka nezohlednění skutečnosti, že pozemky žalobkyně, ze kterých měly plynout příjmy, jež správní orgán prvního stupně zahrnul do základu daně pro výpočet daně z příjmů žalobkyně, byly do obchodního majetku žalobkyně zahrnuty až v roce 2015, je dle žalovaného zcela účelová, neboť z relevantní části předloženého spisového materiálu vyplývá, že dotčené lesní pozemky byly v kontrolovaném zdaňovacím období vloženy do obchodního majetku žalobkyně. Žalovaný následně odkázal na relevantní části správního spisu, které danou skutečnost prokazují.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně cituje doktrinální názor, vyjádřený v komentáři k § 71 daňového řádu (viz Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer 2011), který dle žalobkyně podporuje její tvrzení, že podání, učiněná v elektronické podobě, jež byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, vydaným certifikační autoritou, jsou kvalifikovaným podáním ve smyslu § 71 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán prvního stupně je povinen činit informace o způsobu zasílání daňových podání srozumitelně, přičemž není povinností daňových subjektů zjišťovat, jakým způsobem se má činit daňové podání v případě, že tato informace srozumitelně podána nebyla. Zároveň má dle žalobkyně správní orgán prvního stupně poučovací povinnost vůči daňovým subjektům, stejně jako povinnost umožnit daňovým subjektům výkon jejich práv.
11. K nesprávnému postupu správního orgánu prvního stupně v rámci daňové kontroly žalobkyně poukazuje zejména na skutečnost, že postupoval v rozporu s § 85 až 88 daňového řádu, když namísto toho, aby řešil podání žalobkyně, činil místní šetření vůči třetím osobám, včetně vyžádání si podkladů od těchto osob. Dle žalobkyně však místní šetření nelze použít k tíži daňového subjektu. K tomu žalobkyně konkretizuje, že se například nemohla vyjádřit k tvrzení dopravce dřeva, J. D. z Č., k přepravě dřeva z lesních pozemků žalobkyně.
12. Ve vztahu k tvrzení žalovaného, kterým bylo rozporováno, že správní orgán prvního stupně nezohlednil při rozhodování skutečnost, že předmětné lesní pozemky byly do obchodního majetku žalobkyně vloženy až v roce 2015, žalobkyně uvádí, že jediným

podkladem, ze kterého žalovaný opírá své tvrzení, je neoznačený seznam majetku „V. S., pro rok 2015.“ Na základě tohoto podkladu dle žalobkyně žalovaný dovodil, že předmětné lesní pozemky byly v obchodním majetku žalobkyně evidovány i pro rok 2014. Ve vztahu k výsledkům daňových kontrol za roky 2011, 2012 a 2013 pak žalobkyně uvádí, že údaj o tom, že si měla žalobkyně uplatnit, jako daňový výdaj, daň z nemovitostí z uvedených pozemků, nedokládá, že by žalobkyně měla tyto pozemky zavedeny v obchodním majetku, maximálně správnost či nesprávnost daňového výdaje. Co se týče vyjádření žalobkyně, která v rámci daňové kontroly uvedla, že všechny uvedené lesní pozemky jsou vloženy do jejího obchodního majetku, toto vyjádření se vztahuje pouze k roku 2015, nikoliv v roce 2014. Navíc má žalobkyně za to, že v rozporu s poučovací povinností žalovaného byly žalobkyni položeny otázky, kterým neporozuměla, a v rámci možná jejího chybného uplatnění daně z nemovitostí do daňových výdajů, dotazu správního orgánu prvního stupně přisvědčila. Zároveň nebylo v řízení nijak zohledněno, že prodej dřevní hmoty pro Dřevozpracující družstvo Lukavec bylo zdaněno manželem žalobkyně, pročež došlo k dvojímu zdanění stejného příjmu.

IV. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejících jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobkyně s právním názorem žalovaného (a správce daně) ohledně zákonnosti doměření daně z příjmů fyzických osob žalobkyni, když jí daňová povinnost vznikla v souvislosti s prodejem dřevní hmoty z lesních pozemků ve vlastnictví žalobkyně, resp. ze spoluvlastnického podílu o velikosti $\frac{3}{4}$ na předmětných lesních pozemcích.
15. Pokud jde o námitky žalobkyně zpochybňující správnost procesního postupu tím, že správní orgán prvního stupně její podání v průběhu daňového řízení považoval za neúčinná, krajský soud tuto námitku žalobkyně neshledává za důvodnou. Podle § 73 odst. 2 daňového řádu *„podání, které je učiněno prostřednictvím datové zprávy s využitím dálkového přístupu, se přijímá na technickém zařízení správce daně nebo prostřednictvím datové schránky správce daně.“* Technickým zařízením se přitom myslí aplikace elektronické podatelny (EPO), když ostatně stejný způsob přijímání daňových podání používal správce daně již za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jenž byl nahrazen daňovým řádem. Krajský soud k tomu zdůrazňuje, že k obdobné otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008-105, v němž Nejvyšší správní soud rozhodoval ve skutkově obdobné věci, když správním orgánem prvního stupně i odvolacím orgánem bylo shodně považováno odvolání stěžovatele za neúčinné, neboť nebylo doplněno ve vymezené době kvalifikovaným způsobem, přestože jej stěžovatel učinil se zaručeným elektronickým podpisem na e-mailovou adresu podatelna@os2.os.ds.mfcr.cz. Nejvyšší správní soud přitom vyjádřil právní názor, že *„jako zásadní je zde nutno shledat skutečnost, že podle § 21 odst. 7 se elektronické podání (podání učiněné prostřednictvím datové zprávy) přijímá na společném technickém zařízení správců daně na adresu zveřejněnou správcem daně. Toto zařízení zajišťovalo (a i v současnosti stále zajišťuje) funkci elektronické podatelny pro všechny územní finanční orgány, a jeho zveřejněná (jak bylo v řízení prokázáno) adresa je <http://adis.mfcr.cz/adis/jepo/hlavni.htm>. Jestliže tedy žalobce nepostupoval podle § 21 odst. 7*

daňového řádu a datovou zprávu opatřenou zaručeným elektronickým podpisem obsahující jeho odvolání nezaslal na zveřejněnou adresu společného technického zařízení správců daně, není z právního hlediska možné na takové podání hledět jako na elektronické podání se zaručeným elektronickým podpisem ve smyslu § 21 odst. 3 daňového řádu. Takové podání pak zcela nepochybně spadá pod rozsah neurčitěho právního pojmu "podání učiněné za použití jiných přenosových technik" [byť zajisté lze souhlasit se žalobcem, že technická podstata v zákoně příkladmo vyjmenovaných přenosových technik (dálnopis, telefax) nese v porovnání s elektronickým podáním stopy tzv. morální zastaralosti, což však na podstatě věci nic nemění] a jako s takovým je s ním nutno nakládat v režimu § 21 odst. 5 daňového řádu. Ostatně poté, kdy žalobce učinil své elektronické podání na nesprávnou adresu (podatelna@os2.os.ds.mfcr.cz), žalovaný mu z této adresy bezprostředně odpověděl (skutečnost, že mu tato zpráva byla doručena, žalobce potvrzuje i v kasační stížnosti), že tato adresa není určena pro datové zprávy s daňovým podáním, označil adresu, na níž lze podání v daňových věcech učinit a zároveň ho poučil o povinnosti postupu dle § 21 odst. 5 daňového řádu. Na toto upozornění však žalobce nijak nereagoval."

16. Krajský soud nemá v nyní projednávané věci důvod se od právního názoru Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchýlovat, neboť skutkový stav v daném případě je v podstatě identický se skutkovým stavem v nyní projednávané věci a právní úprava, kterou na věc aplikoval Nejvyšší správní soud, byla převzata téměř beze změny do současného daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně zasílala podání se zaručeným elektronickým podpisem na e-mailovou adresu správního orgánu prvního stupně, která, přestože obsahuje ve svém textu slovo „podatelna“, není určena k přijímání daňových podání. Navzdory tvrzení žalobkyně, na tuto skutečnost byla správním orgánem prvního stupně vždy bezprostředně po učinění tohoto podání upozorněna, včetně upozornění na povinnost provést podání kvalifikovanou formou, přičemž na tuto výzvu žalobkyně nijak nereagovala. Proto se krajský soud ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že taková podání je třeba v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu považovat za neúčinná. Pokud žalobkyně poukazuje na odlišný doktrinální názor, obsažený v komentáři Wolters Kluwer, k tomu krajský soud předně uvádí, že doktrinální názor, obsažený v odborné literatuře (komentáři k zákonu) obecně nepředstavuje právní názor, kterým by byl soud při svém rozhodování vázán, může být toliko pomůckou či podpůrným argumentem při interpretaci a následné aplikaci daného ustanovení zákona, pokud nelze z jeho znění dovodit jednoznačný právní názor. V tomto směru se doktrinální názor zcela jednoznačně odlišuje i od právních závěrů, vyslovených v judikatuře správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem, které sice nevyvolávají „precedenční“ závaznost, nicméně v souladu s ústavním požadavkem na předvídatelnost soudního rozhodování a právní jistotu účastníků řízení je (i s ohledem na respektování role Nejvyššího správního soudu při sjednocování judikatury správních soudů) žádoucí, aby nedocházelo k přijímání odlišných právních závěrů (tzv. rozbíhavosti judikatury) správními soudy ve vztahu k obdobným otázkám, pokud to odlišnosti v rámci skutkového stavu neumožňují. Nadto nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že doktrinální názor vyslovený v citovaném komentáři Wolters Kluwer k § 71 odst. 3 daňového řádu je v rozporu se závěry žalovaného, když je zde zřetelně konstatováno, že „správce daně zveřejněním adresy podatelny z hlediska uživatelské praxe dopředu deklaruje, zda umožňuje využití e-mailové komunikace nebo vyžaduje komunikaci přes webové rozhraní, pomocí něhož je zpřístupněna příslušná aplikace umožňující činit elektronická podání. V této souvislosti je třeba upozornit na to, že tentýž správní orgán může coby správce daně zveřejnit jinou

elektronickou adresu než tu, kterou musí zveřejnit pro agendu týkající se obecného správního řízení. Možnost zřídit vícero adres elektronických podatelen vyplývá explicitně i z § 1 vládního nařízení č. 495/2004 Sb., který stanoví, že orgány veřejné moci provozují jednu nebo více elektronických podatelen (...) Bude-li daňové podání učiněno na adresu elektronické podatelny, která není určena pro daňové záležitosti, nelze toto podání považovat za podání perfektní. Otázkou ovšem je, zda na takové podání nazírat jako na podání vadné a ve výzvě podle § 74 upozornit podatele na to, že je nutné podání učinit na elektronickou adresu za tím účelem zveřejněnou, nebo zda na něj nahlížet jako na podání podané jinou přenosovou technikou ve smyslu odst. 3 (tj. pohlížet na něj obdobně jako na faxovou zprávu, která vyžaduje následné potvrzení či zopakování kvalifikovanou formou podání do pěti dnů, a to bez ohledu na to, zda obsahuje uznávaný elektronický podpis, či nikoli). Současná praxe správců daně se kloní k druhé z uvedených variant.“ (...) Marné uplynutí pětidenní prekluzivní lhůty znamená, že se na podání hledí jako by vůbec nebylo podáno, tj. není s to vyvolávat žádné právní účinky.“

17. K námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně nepostupoval při provádění daňové kontroly v souladu s daňovým řádem, krajský soud uvádí, že jediné věcné tvrzení žalobkyně k této námitce je, že místní šetření u třetích osob a vyžadování dokumentů nesmí být provedeno k tíži daňového subjektu, což ovšem v jejím případě bylo porušeno, když se žalobkyně nemohla vyjádřit k tvrzení řidiče J. D. ve vztahu k dotazu na přepravu dřeva z pozemků ve spoluvlastnickém podílu žalobkyně, přičemž toto tvrzení krajský soud nepovažuje za důvodné. V první řadě krajský soud podotýká, že mu z podání žalobkyně není zřejmé, jakým způsobem mělo být místní šetření či vyžádání dokladů provedeno k tíži žalobkyně. Místní šetření ve smyslu § 80 a násl. daňového řádu i vyžádání informace či dokumentu dle § 57a násl. daňového řádu jsou hodnotově neutrální úkony, jejichž úkolem je zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Místní šetření ani vyžádání informace či dokumentu tedy nemůže být provedeno ve prospěch či k tíži daňového subjektu, může být provedeno pouze zákonným nebo nezákonným způsobem, kdy v takovém případě dochází k zásahu do právní sféry dotčeného subjektu. Pokud pak žalobkyně namítá nezákonný způsob provedení daňové kontroly z toho důvodu, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k tvrzení dopravce dřeva J. D. z Č. k přepravě dřeva z lesních pozemků ve spoluvlastnictví žalobkyně, krajský soud uvádí, že v daném případě správní orgán prvního stupně neprovedl výslech svědka, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž učinil výzvu k poskytnutí informace ve smyslu § 57 odst. 1 písm. b) daňového řádu, která byla učiněna 6. 10. 2015 pod č. j. 1457711/15/2910-60561-306398, na kterou obdržel správní orgán prvního stupně odpověď dne 14. 10. 2015. Krajskému soudu v této souvislosti není zjevné, jakým jiným způsobem měl správní orgán prvního stupně umožnit žalobkyni vyjádřit se k tvrzení pana D., která učinil v odpovědi na výzvu k poskytnutí informace správnímu orgánu prvního stupně, než prostřednictvím institutu seznámení se s výsledky daňové kontroly ve smyslu § 88 odst. 2 daňového řádu, na základě něhož pak může daňový subjekt dle § 88 odst. 3 daňového řádu požádat o možnost doplnění dokazování v rámci daňové kontroly. Z tohoto důvodu ani odkaz žalobkyně na judikaturu Ústavního soudu nepovažuje krajský soud za relevantní, neboť tato judikatura není na nyní projednávanou věc přílehlavá.
18. Námitku žalobkyně polemizující se skutečností, že byly lesní pozemky žalobkyně, z nichž jí plynuly příjmy, zahrnuty do jejího obchodního majetku, krajský soud (ve shodě s vyjádřením žalovaného) považuje za účelovou a žalobní argumentace žalobkyně se v tomto ohledu dostává do vzájemného rozporu. Žalobkyně totiž v žalobě na straně jedné

polemizuje s právním názorem správce daně, že na právní vztah se společností BaP Batista, s. r. o. není použitelný režim přenesené daňové povinnosti ve smyslu § 92a zákona o DPH, jelikož daný právní vztah nespadá ani pod jeden z případů, pro které použití režimu přenesené daňové povinnosti zákona o DPH předpokládá [§ 92b až § 92f zákona o DPH], když žalobkyně tvrdí, že na daný vztah správně použila § 92f zákona o DPH, neboť se na základě zmatečně podávaných informací ze strany správců daně domnívala, že tento institut je na její právní vztah se společností BaP Batista, s.r.o. aplikovatelný. Na straně druhé však žalobkyně v podání doplňujícím žalobu namítá, že lesní pozemky, z nichž žalobkyni vznikaly příjmy, které byly zařazeny správním orgánem prvního stupně do základu daně žalobkyně za rok 2014, a které byly předmětem těžby dřeva na základě smlouvy se společností BaP Batista, s.r.o., byly zařazeny v jejím obchodním majetku až od roku 2015. Je tak zřejmé, že toto tvrzení se ocitá v rozporu se vším, co před tímto podáním žalobkyně namítala a v předchozích řízeních učinila. Námitku žalobkyně, že daň z příjmů za prodej dřevní hmoty Dřevozpracujícímu družstvu Lukavec zaplatil již manžel žalobkyně, krajský soud nepovažuje za relevantní pro nyní projednávanou věc, neboť vzhledem k tomu, že byla dřevní hmota dle zjištěného skutkového stavu svezena z pozemků ve spoluvlastnictví žalobkyně, přičemž manžel žalobkyně nemá k těmto pozemkům vlastnické ani spoluvlastnické právo, byl i příjem z prodeje předmětné dřevní hmoty příjmem žalobkyně a ta byla tudíž povinna uhradit daň z příjmu za prodej předmětné dřevní hmoty. Jestliže tuto daň v rozporu se stavem, který předpokládá daňový řád a zákon o daních z příjmů uhradil manžel žalobkyně, je jeho věcí, aby se prostředky zakotvenými v daňovém řádu, domáhal vrácení této nesprávně uhrazené částky. Na povinnosti žalobkyně zaplatit daň z příjmů však tato skutečnost nemá vliv.

V. Závěr a náklady řízení

19. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
21. Jelikož krajský soud ustanovil usnesením ze dne 25. 6. 2017, čj. 29 Af 39/2017-129, zástupcem žalobkyně advokátku JUDr. Alenu Prchalovou, Ph.D., v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí odměnu advokáta, včetně hotových, výdajů stát. Odměna zástupkyně žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě ustanovené zástupkyni žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, další písemné podání ve věci samé), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy 2×3100 Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč.

Protože advokátka žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů advokátky žalobkyně činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu